

"חסדי אשר חנה וחיה"

"הלא פרס לרעב לזומה ועניים מרודים תביא בית כי תראה ערם וכסיתו ומבשרה לא תתעלם"
חלוקת מזון וסיוע לנזקקים ובית תמחוי נווה דוד, רחוב חיים בר-לב 3 רמלה טל': 08-9249055

דבר נשיא העמותה:

זמני כניסת השבת:

כניסה:	יציאה:
16:41	17:19
16:17	17:17
16:06	17:15
16:02	17:16

עמותת "חסדי אשר חנה וחיה" (ע"ר 580405132) הנה עמותת חסד לנזקקים. העמותה ממוקמת ברחוב חיים בר לב 3 בעיר רמלה, ומתנהלת בחנות מושכרת. העמותה קוראת לתורמים אשר יכולים להטות כתף ולסייע לנזקקים, להתקשר ולתרום. כתוב שהמעשר את כספו מתעשר, זה הדבר היחיד שהקדוש ברוך הוא אומר במקורותינו לעם ישראל "בחנוני נא בזאת".

תושבים המעוניינים לתרום מוזמנים לפנות בטל': 08-9249055, זיוה- 052-3128456
ליפא - 052-8943054 לעמותה אישור לפי סעיף 46 לפקודת המיסים להחזרי מס 31% עבור תרומות

מפניני פרשת ויצא

תקציר פרשת ויצא

חולם יעקב (כח, י-כב)

יוצא יעקב ובדרכו הוא עובר במקום העתיד להיות בית המקדש. הקב"ה מקצר את היום כדי שיעקב ילון שם. בשנתו חולם יעקב שמלאכי אלוקים עולים ויורדים בסולם. הקב"ה ניצב עליו ומרעיף על יעקב ברכות והבטחות. יעקב מקיץ נפעם ונוטל את האבן עליה ישן בלילה, ומניחה כמצבה ויוצק עליה שמן. למקום הוא קורא 'בית אלי'. יעקב נודר לזבוח לה' כאשר ישוב בשלום לבית אביו כהבטחת ה'.

יעקב מגיע לחרן (כט, א-יד)

יעקב מגיע לחרן לאחר 14 שנה שישב ולמד תורה בישיבת עבר, פוגש רועי צאן יושבים סביב לבאר מים. ושואל למוצאם וכששומע שהם מחרן, הוא שואל לשלומם של לבן. הרועים משיבים כי שלומו טוב, ומציינים כי תיכף תבוא ביתו רחל להשקות את הצאן מן הבאר. יעקב מביע את פליאתו על כך שהרועים רובצים עם צאנם, כך באמצע היום, הרועים מסבירים, כיוון שאבן גדולה על-פי הבאר הם ממתינים לרועים נוספים לגלול את האבן. רחל מגיעה עם צאן אביה אל הבאר. יעקב גולל לבדו את האבן מפי הבאר ומשקה את צאן דודו. כשנודע לרחל כי זהו יעקב, היא ממחרת לבשר לאביה. לבן רץ להקביל את פני יעקב ומזמינו בחום להתארח בביתו.

בבית לבן (כט, טו-לה)

יעקב ורועה את צאן לבן כשמבקש לשלם ליעקב שכר עבודתו. יעקב מבקש לשאת לאישה את רחל, ולאחר שבע שנות עבודה מבקש לשאת את רחל לאישה. לבן עורך חתונה גדולה, אך מרמה את יעקב ומשיא לו את הבת הגדולה לאה. כשמגלה יעקב את התרמית, הוא פונה בכעס אל לבן ומבקש הסבר. הלה מצטדק ומסביר כי אין מנהג המקום להשיא את הבת הצעירה לפני הבכירה ומסכמים כי יעקב ישא גם את רחל, לאלתר, ותמורת זאת יעבוד עוד שבע שנים בבית לבן. ה' רואה בצערה של לאה שאינה האישה האהובה על יעקב, ומפצה אותה בפרי בטן. לאה יולדת ארבעה ילדים: ראובן, שמעון, לוי ויהודה.

רחל ולאה (ל, א-כד)

רחל מקנאת באחותה שזכתה לילדים, והיא מפנה את תסכולה אל יעקב בעלה. היא מציעה שייקח את שפחתה בלהה, ואולי בלידתה תבוא הברכה גם לרחל עצמה. בלהה אכן יולדת שני בנים ליעקב: דן ונפתלי. גם לאה מוסרת את שפחתה זילפה ליעקב. שיוולדת את גד ואשר. ראובן חוזר מן השדה ובידיו דודאים. הוא מביא אותם אל אמו. רחל מבקשת מן הדודאים תמורת הבטחה שיעקב יהיה עם לאה במקום להיות עם רחל. לאה נפקדת ויולדת את יששכר, זבולון ודינה. רחל מרבה בתפילה. ה' שומע לתפילתה, וגם היא זוכה לבן - יוסף.

עסקה חדשה (ל, כה-מג)

לאחר לידת יוסף, מחליט יעקב לשוב אל בית אביו. לבן שידוע שבזכות יעקב הברכה שורה בביתו ובעסקיו, מבקש מיעקב להישאר אצלו זמן נוסף ולשלם על כך. יעקב מבקש לקבל את כל הכבשים והעזים שיוולדו מעתה ועל עורם סימני טלאי או נקודות חומות. ה' מברך את יעקב, הצאן מתמלא בכבשים ועזים העונים על התנאים שהוסכמו. כך הופך יעקב לעשיר גדול ובעל נכסים.

אווירה עכורה (לא, א-טז)

לאחר שש שנים יעקב שומע את בני לבן מתלחשים כי כל עושרו הגיע מאביהם. הוא מבין כי עושרו הרב גורם לקנאה. הוא קורא לשתי נשיו ומספר להן את כל מעללי אביהן, ורמאויותיו. ומספר להן שנגלה אליו מלאך אלוקים ומרזו לחזור לביתו. רחל ולאה עונות פה אחד, כי גם הן מרגישות זרות ומרומות בבית אביהן, והן מקבלות את החלטתו שקיבל על-פי הצו האלוקי.

בורחים מחרן (לא, יז-לב, ג)

יעקב לוקח את נשיו, ילדיו וכל רכושו ויוצא בחשאי מחרן לחזור ארצה. שומע לבן על עזיבת יעקב ויוצא לרדוף אחרי יעקב. בלילה, בא אלוקים אל לבן בחלום, ומתרה בו לבל יפגע ביעקב. לבן פונה ליעקב בטענות קשות על כך שבחר לברוח בלי להודיעו, וגנב את הפסלים יעקב מכחיש, שכן אינו יודע שרחל אכן העלימה את אלילי אביה. הוא מציע ללבן לערוך חיפוש. לבן עובר מאוהל לאוהל ומחפש רחל מתנצלת שאינה יכולה לקום כי אינה חשה בטוב. לאחר החיפוש המביש, יעקב פונה אל לבן במילים קשות. הוא מגולל את כל המעללים שלבן הפעיל נגדו, לעומת זאת את כל מסירותו ותורמותו לעושרו והצלחתו של לבן. לבן מציע לכרות ברית, ומקימים גלעד מאבנים, אות לברית שבניהם. לבן שב לביתו. גם יעקב יוצא להמשיך במסעו הביתה. בדרך הוא פוגש מלאכים שבאו ללוותו לארץ ישראל.

מפניני הפרשה

"ויצא יעקב מבאר שבע וילך חרנה ויפגע במקום וילן שם.." (כח-י-יא) - ויצא יעקב - מדבר ביציאת הנפש מהעולם העליון רדת לעולמנו ועל יצר הרע שדבוק בעקביו, מבאר שבע- באר המקום שיוצאים ממנו הנשמות נקרא באר מים חיים. שבע- הנפש נשבעת בצאתה שלא תעבור על דבר- תורה. וילך חרנה- יצר הרע נכנס באדם משעת צאתו מרחם אמו. ויפגע במקום - שהתפלל לה' שהוא מקומו של עולם שיעזור

לו נגד היצר הרע. **וילן שם כי בא השמש** – וצריך להתפלל ולבקש עד לכתו מן העולם כשיעריב שמשו. **ויקח מאבני המקום** – מאבני המקום שזה למוד התורה שהוא בניינו של עולם. שהתורה מצילה מיצר הרע בזמן שעוסק בה וגם בזמן שלא עוסק בה. **וישב במקום ההוא** – רומזת לשכיבה (מיתה) ולאחר כל התנאים שהזכרנו מובטח לו שינצח את היצר הרע. **(האור החיים הקדוש)**

”ויצא יעקב מבאר שבע... ויפגע במקום...” (כח-יא)

כך היא דרכו של עולם, שרק יציאתו של צדיק מן העיר עושה רושם. אבל כל זמן שהוא בעיר, למרבה הצער לא כל כך שמים לב לאוצר הפלא היושב בקרבם, לא יודעים להעריך את הסגולה הנפלאה של השכנות עם הצדיק, לא משקעים די מאמצים כדי ללמוד מתורתו ומדרכי הנהגתו, מתי כן נזכרים בצדיק? כשהוא נפטר, פתאום כולם מגלים איזה גדול היה בתוכם, וזהו שאמר רש”י: “שיציאת צדיק מן העיר עושה רושם” (מתוק האור).

”והיה זרעך כעפר הארץ...” (כח-יז)

המדרש שואל: מדוע נדמים ישראל דווקא לעפר הארץ? אלא, שהעפר – כולם דורכים עליו, והוא שותק... אולם לבסוף הוא מכסה את כולם... כך ישראל בגלות, בהיותם בין אומות העולם, הכל דורכם עליהם. אולם לבסוף, כאשר תבוא הגאולה, יעלו ישראל מעל כל העולם כולו.. (מתוק האור)

”ויזכר אלקים את רחל וישמע אליה אלקים ויפתח את רחמה” (ל-כב)

ה' זכר לה שמסרה סימניה לאחותה, כאשר ויתרה רחל ללאה ומסרה לה הסימנים ידעה שהיא עלולה להפסיד להיות אשתו של יעקב, שהרי הייתה מצירה שלא תעלה בגורלו של עשו שמא יגרשנה יעקב לפי שאין לה בנים, ואף עשו הרשע כך עלה בלבו כששמע שאין לה בנים, וזו המידה כנגד מידה שעשה הקב"ה לרחל, היא עשתה שאחותה לאה לא תצא בחרפה מבעלה, לכך אין ראוי שלא תלך ותצא בחרפה מיעקב ובזכות זאת אסף ה' חרפתה וילדה את יוסף, רחל מצד טבעה הייתה עקרה ורק מפני שויתרה ללאה ושתקה זכתה להיפקד בבנים. (שפת חכמים)

”ויקח לו יעקב מקל לבנה לח ולוח וערמון ויפצל בהן פצלות לבנות” (ל-לז)

כתב האר”י, שבשעה שיעקב עשה זאת הוא כוון ייחודים של מצוות תפילין. במעשה זה קים יעקב אבינו מצות תפילין(היה זה עוד לפני מתן תורה). **המגיד מטריסק** התפלפל פעם עם בנו: מה יותר חשוב – ללמוד תורה או לייחד ייחודים? נענה הבן ואמר: מובן שליחד ייחודים חשוב יותר, והראיה: יעקב אבינו היה בישיבת שם ועבר ארבע עשרה שנה והתורה לא כותבת על כך דבר, ואילו על הייחודים שיחד יעקב ישנם פסוקים רבים! אדרבא אמר המגיד מכאן ראיה הפוכה: על הארבע עשרה שנה שהיה אצל שם ועבר ולמד תורה הוא לא נענש על שלא כבד את אביו ואת אמו, אבל על הזמן ששהה בבית לבן ויחד הייחודים הוא כן נענש, ומכאן ראיה שלמוד תורה חשוב יותר!

”ויחר ליעקב וירב בלבן” (לא-לו)

צאו וראו איך נראה כעסו של יעקב אבינו, לאחר שחוטנו ניצל אותו עשרים שנה, החליף את משכורתו עשרת מונים, חרש עליו רעה וביקש לנשלו מכל רכושו, ולבסוף רץ אחריו כדי להורגו, כשהקב"ה מנעו מכך העליל עליו שגנב את התרפים שלו-כאן פקעה סבלנותו של החתן, והוא כעס! ובזעמו, מה אמר? **”מה פשעי ומה חטאתי כי דלקת אחריי”**, התמרמרות ותחנונים... בכך פירש ה"אור החיים" הקדוש את הפסוק: **”ויחר ליעקב וירב בלבן”**. כלומר, איש לא יכול להבחין כאן בכעס וריב, רק חותנו יכול היה להבחין בכך. כי מדברי הפיוסים האלו של יעקב בעת כעסו, יכולים אנו להבין באיזה כבוד ודרך ארץ היה מדבר אל לבן בכל אותן השנים שרומה על ידו. עד שעתה נחשבים דבריו אלו לריב ולכעס...

פִּינַת הַהֲלָכָה

הלכות ברכת היין והמים בסעודה

- יין פוטר כל שאר משקים, ולכן אם בירך הגפן על היין, אפילו לא היו לפניו באותה שעה שאר משקים, כל שהיה בדעתו בשעה שברך על היין לשתות שאר מיני משקים לאחר מכן, או שהיו לפניו, אינו מברך עליהם, שכבר נפטרו בברכת היין. - אפילו ששה יין דרך עראי, פוטר בברכת היין שאר מיני משקים. ואינו מברך לא ברכה ראשונה ולא ברכה אחרונה. (ואם ששה מהיין פחות משיעור רביעית, ושתה כשיעור מהמים, מברך נפשות.)
- ולכן השומעים קידוש ומכוונים לצאת ידי חובה, אם טעמו מעט מהיין, אינם מברכים על משקאות ששותים, אפילו אם שותים בין קידוש לסעודה. אבל אם לא טעמו מן היין, מברכים על המשקאות קודם סעודה.
- השותה יין בתוך הסעודה מברך "בורא פרי הגפן", אבל אינו מברך ברכה אחרונה שברכת המזון פוטרתו.
- אם קידש על היין והיה בדעתו לשתות עוד מהיין בסעודה או שרגיל בכך אינו מברך הגפן.
- השותה מים או שאר משקים בתוך הסעודה, אין לברך עליהם, דחשיבי שבאים מחמת הסעודה, לפי שאין דרך לאכול בלא שתייה. וירא שמים הרוצה להסתלק מן הספק, ישב קודם סעודתו ויברך שהכל על מים קודם הסעודה (ויקפיד שלא לשתות רביעית בבת-אחת) על דעת לשתות בתוך הסעודה. כל זה שהוא צמא וטאב לשתות, אזי יברך שהכל על המים. - ואם לא טאב לשתות מים, יברך על שאר משקאות קלים שיש הנאה בשתייתם. או על סוכר, מסטיק, שאר מיני מתיקה (שברכתם שהכל). מכל מקום שתיית מים או משקים לפני הסעודה היא מדת חסידות כדי לצאת ידי חובת כל הדעות ואינה מעיקר ההלכה.
- הקובע סעודתו על פת הבאה בכיסנין (כגון: עוגה, מלאוווח וכדומה) כלומר, שאוכל 216 גרי' שצריך ליטול ידיים ולברך המוציא. אם שותה מים באמצע הסעודה אינו מברך כדין השותה מים בסעודה.
- השותה רביעית בבת אחת בעת אכילת עוגה צריך לברך שהכל ולבסוף בורא נפשות. ויקדים ברכת על המחיה לברכת בורא נפשות.
- האוכל פירות או ירקות כזית ואוכל גם עוגה כזית, יקדים לברך בורא נפשות על הפרי ואח"כ על המחיה. ואם טעה והקדים וברך על המחיה, מאחר ומזכירים בברכה על תנובת השדה, פטר את ברכת בורא נפשות על הפירות או הירקות שהם תנובת השדה ואפילו שלא התכוון לפטור.

מעשה שהיה

“ותרא רחל כי לא ילדה ליעקב ותקנא רחל באחותה ותאמר אל יעקב הבה לי בנים ואם אין מתה אנכי”

מסופר על הגאון רבי חיים שמואלביץ זצ"ל ראש ישיבת מיר, שבא פעם להתפלל על קיברה של רחל אימנו ביום אזכרתה. והנה נשמע באוזניו מהצד השני קולה של אישה חשוכת בנים, אומרת ומתחננת: "אימא רחל, הרי את בעצמך הרגשת את הטעם המר הזה ה בלי בנים, אם כן אנא אימא, המליצי טוב בעדי שאפקד בזרע של קיימא" מיד כששמע רבי חיים תפילה זו, התרגש מאוד ואמר: בטוח אני שתפילה זו נתקבלה במרום, ובשנה הבאה אני רוצה להיות סנדק בברית זו. הוא ביקש לברר מי היא האישה הזאת, וכך היה שלשנה הבאה שימש רבי חיים כסנדק אצל אישה זו.

שלושת התנאים - ליצר הרע אמר הגאון רבי אליהו מווילנא אין כל שליטה על האדם להטותו מדרך הטוב אלא אם כן מצא פתח פתוח ופריצה אליה יוכל לחדור.

פריצה זו נוצרת הוסיף הגאון כאשר האדם עובד את ה' וליבו אינו שלם עם מעשיו, אז מגיע היצר הרע ומשתלט על הפתח על נקלה. לא כן אם האדם שלם בדעתו – אין ליצר הרע כל שליטה עליו **משל** למה הדבר דומה – **אמר על כך המגיד מדובנא** – לסוחר אחד שהעמיס את עגלתו בסחורות ופנה לעיר הגדולה, שם ביקש לעבור מדלת לדלת ולמכור את מרכולתו. מששמעו סוחר העיר כי סוחר חדש בא בגבולם, הזמינו אותו לדין תורה לפני רב העיר.

שמע הרב את טענות שני הצדדים, ולבסוף הכריע כי סוחר זה יוכל למכור את סחורתו אולם עליו למלא כמה תנאים:

- א. שלא יכנס לבית זולת אם יהיה פתוח לרווחה
- ב. שלא ידבר עם שום אדם בשבח סחורתו, אלא אם יישאל על כך – יוכל לענות
- ג. כאשר ייכנס לבית כפי התנאי הראשון ויתבקש לעזוב את הבית לא יתעקש לצאת באותו הפתח שנכנס, אלא ייצא בפתח הקרוב ביותר.

כך הוא גם **הנמשל** – אמר המגיד מדובנא – א. היצר הרע אינו נכנס אלא כאשר הפתח פתוח. ב. אין היצר הרע יוכל לשבח את "סחורתו" אלא למתעניין בה, אולם אדם שכל עסקו בתורה – אין ליצר הרע רשות בו. ג. כאשר היצר הרע כבר נכנס – הרי שאפשר לשוב בתשובה מיד ולהוציאו מן הדלת הקרובה ביותר!

יום אחד רבי יעקב יצחק הורביץ המכונה 'החוזה מלובלין' רצה לקום מוקדם יותר משאר הימים כדי

לעשות מצווה חשובה שתעשה רעש גדול בשמיים..

לשם כך החליט ללכת לישון מוקדם מהרגיל, מיד אמר לבני ביתו לערוך את ארוחת הערב מוקדם מהרגיל כדי שיוכל לקום מוקדם למחרת בבוקר..

אך בני הבית התעצלו בהכנת הארוחה, ולא רק שלא הקדימו אותה אלא אף אחרו אותה..

ראה כך 'החוזה מלובלין' והחליט להכניס דבר מאכל קטן לפיו כדי לזכות לברכת המזון וישר לאחר-מכן הלך לשכב על מיטתו..

בני ביתו שלא היה רגילים שראש המשפחה ישן מוקדם לא שמרו על השקט וה'חוזה' לא הצליח להירדם..

הוא התאפק לא לכעוס עליהם והחליט לעבור לחדר שקט יותר..

הזמן חלף וכבר השעה הייתה מאוחרת מאד, רק אז הצליח 'החוזה' להירדם.

כאשר הוא קם בבוקר ראה שהשעה מאוחרת והוא לא יצליח לעשות את התיקון הגדול שכל-כך רצה..

כעסו החל להתפרץ ולפני שכעס על בני ביתו חשב לעצמו ואמר: "מן הראוי שאכעס על בני ביתי, אבל באמת כל מטרתי לקום בהשכמה היתה כדי לעשות רצון בוראי - לעשות רעש גדול בשמים, והנה גם עתה - רצון בוראי הוא שלא אכעס.. **אז פשוט לא אכעס ובכך אעשה אולי רעש גדול יותר בשמים**.."

לא פעם אנו מתכננים לעשות דברים, לקיים מצוה, להשתפר באיזו מידה אך מישהו מפריע לנו, משהו עוצר בעדנו ואנו לא מצליחים להגיע אל המטרה..

רגע לפני שאתה מתפרץ על חברך, על בני ביתך ומאשים אותם בכישלונך, באי הצלחתך לקיים עוד איזה חסד, עוד מצוה או כל דבר אחר, עצור!

המניעה שלך מהכעס זוהי גם מצוה, ואולי מצוה גדולה יותר..

יתכן שתכעס ותוציא ברגע קיטור על חברך אך כמה זמן ייקח לך לשקם את הנזק שאולי גרמת לו..

רגע לפני שאתה כועס תחשוב כמה שניות ותבין שעכשיו אתה הולך לקיים מצוה יותר גדולה מהרבה מצוות, מצוה קשה אך שכרה עצום, פשוט.. **להשאיר את הפה סגור**..

"אילו" - אילו לא איחרתי את האוטובוס - הייתי מספיקה להגיע לביה"ס בלי לבקש "אישור כניסה". אילו הייתי

זוכה בלוטו- לא היו לי חובות בבנקים. אילו היה לי חדר לבד- הוא תמיד היה מסודר. אילו הייתי בת יחידה- הייתי תמיד רגועה ושלווה. אילו היה שיעור מעניין יותר- לא הייתי צריכה "לצאת" כל דקה... אילו הייתי חכמה יותר- היו לי ציונים גבוהים. אילו הייתה לי חברה אמתית- חיי היו מאושרים יותר. **ורשימת ה"אילו"** יכולה להתארך

ולתארך, והיא מקיפה וחובקת עולמות. נושאי האילו מגוונים וחולשים על הרבה מתחומי החיים. ה"אילו" רודף אחרינו בבית, בעבודה וסתם כך ברחוב. בעוברך על פני חלונות הראווה השונים לעיתים את חושבת כי **"אילו הייתי רוטשילד-**

הייתי קונה אין סוף דברים וכמובן נותנת יותר מעשירית לצדקה". והאילו חודר ומחלחל, מתיישב ונכנס, ואיננו נותנות את דעתנו עד כמה ה"אילו" בעוכרנו! ה"אילו" מנער אותנו מאחוריות, ה"אילו" מסייע לנו לשבת

בחיבוק ידיים, ה"אילו" משאיר אותנו בחלומות ומשתק אותנו מעשייה. יהודי חייב לחיות בתחושה ש"אילו" הוא

היה זקוק לנתונים נוספים, הם היו ניתנים לו ממרומים, כדי שישרתו אותו בתפקידו בעולם. אנו מכירים בכך שכל

אחד ירד לעולם עם "חבילה" מדוייקת ומתואמת לו למילוי תפקידו בעולם. החיים ניתנו לנו כמתנה, ולמתנה זו הצטרפו אלפי מתנות יחודיות לכל בריה ובריה. כל נשמה קיבלה את הכלים והכוחות המתאימים לה, ולכך בשפתינו אין מקום ל"אילו". רעיון זה מעוגן בצורה יפה מאד בעצם המילה: "חיים". אם נוריד מהמילה "חיים" את האות הראשונה והאחרונה- ישר לנו שם ה', הוא אומר: שבעצם קיומנו ומהותנו- ה' נימצא עימנו, והוא זה שנתן לנו את כל המתנות להן אנו זקוקים. לעומת זאת באנגלית, המילה חיים מתורגמת ל"life" אם נוריד ממילה זו את ההתחלה והסוף, נקבל את המילה: if שמתורגמת בעברית ל"אילו". זוהי מהות הגוי- "אילו" - חוסר אמונה והכרה בכוחות ובמתנות שניתנו לו במדוייק ממרומים. כמה יפה לראות שהמילה חיים מעגנת בתוכה את מהות חיינו האמיתיים! (מה היינו עושים אילו, אילו לא הייתה לנו את המתנה היקרה הזו?) וכך עם מבט של "חיים" נודה על כל "מתנות" - **"וכל החיים יודוך סלה" ונשכיל להבין: "ואילו פינו מלא שירה... אין אנחנו מספיקים להודות".**

נסתכל למעלה גם כשטוב לנו, והוא את "האבנים הקטנות" יפורר לאבק ישועות..

איש נדליץ משכיל ועשיר גדול קנה בנין רב קומות במרכז הארץ, בנין השווה הון עקב מיקומו המרכזי.. כדי לעשותו אחד הבניינים המרהיבים ביותר הוא החליט לשפצו.

יום אחד החליט לבוא לבקר בבנין, הבנין קיבל שידרוג מקצה אל קצה, והוא התבונן בהערכה בעיצובים שצצו מכל פינה.. הוא החל לעלות קומה אחר קומה עד שהגיע אל קומת הגג.

הוא עלה אל הגג ושם התגלה לפניו מחזה נדיר, הוא עומד במרכז, כל הארץ לפניו, הוא הרגיש ממש על גג העולם.. אחרי כמה דקות של גאווה וניקוי ראש הוא צעד לעבר הדלת כדי לרדת מטה, אך הדלת היתה נעולה, הוא ניסה את כוחו אך הבין שהדלת נטרקה והוא יאלץ להשאר בגג, "מי כבר יעלה לכאן?" שאל את עצמו..

הוא הלך אל קצה הגג והחל לצעוק אל העוברים והשבים הנמצאים למטה, אך לצערו איש לא שמע אותו, הבנין היה גבוה מאד..

עלה במוחו רעיון - הוא הוציא חבילת שטרות שהיתה בכיסו והחל לזרוק למטה, "עכשיו כולם יסתכלו למעלה ויראו אותי ואז יזעיקו עזרה" חשב לעצמו.. הוא זרק חבילה שלמה, אולם להפתעתו ראה כי העוברים והשבים רק מתכופפים ומרימים את השטרות וממשיכים הלאה לדרכם, אף אחד לא מרים את ראשו מעלה..

הוא הוציא עוד חבילה אך גם זו ירדה לטמיון..

לא רק שהוא היה מבוהל וחסר ישע, עכשיו הוא גם החל להתעצבן על איבוד ממון רב.. הוא ראה בצד הגג ערימה של חצץ ומרוב כעסו החל לזרוק אותם למטה..

האבנים נחתו על ראשם של האנשים המופתעים שמיד הרימו את מבטם אל הגג וצעקו: "מי החצוף שזרק עלינו אבנים..?" העשיר שמח, ניפנף לעברם, וחיכה לכה החילוץ..

הקב"ה משפיע עלינו כל השנה שפע גדול - בריאות, פרנסה ובעיקר חיים..

אולם אנו במסע חיינו לפעמים עסוקים באיסוף השפע ולא מרימים ראשו אליו, לא אומרים תודה ולא מקדישים מזמננו אליו..

"אהבת עולם אהבתנו.." אומר סידור התפילה, בורא עולם אוהב אותנו אהבת עולם, אהבה תמידית אך לפעמים הוא נאלץ לזרוק עלינו "אבנים קטנות" בכדי לעורר אותנו, בכדי שנרים אליו לכמה דקות את הראש..

למה לחכות לאבנים שיפלו לנו על הראש - לקשיים ודאגות, נכיר ונוקיר תודה לקב"ה, נזכור מי הוא בעל השפע.. נסתכל למעלה גם כשטוב לנו, והוא את "האבנים הקטנות" יפורר לאבק ישועות..

לעילוי נשמת אנדרה בת בתיה גבריאל אלום בן רחל ת.נ.צ.ב.ה יוסף מיריאה בן אסתר ת.נ.צ.ב.ה ויקטוריה בת רזיה ת.נ.צ.ב.ה חיים פרץ בן סוליקה ת.נ.צ.ב.ה שלמה כהן בן סולטנה ת.נ.צ.ב.ה שמעון כהן בן חנה ת.נ.צ.ב.ה אברהם דנינו בן אסתר ת.נ.צ.ב.ה ראובן אורן בן זוהרה ת.נ.צ.ב.ה סוליקה בת אסתר ת.נ.צ.ב.ה ישראל בן מרים ת.נ.צ.ב.ה סעדה דודן בת רחמה ת.נ.צ.ב.ה יוחנקהל יצחקי בן רגינה ת.נ.צ.ב.ה מכלוף בן פרחת פרידה ת.נ.צ.ב.ה אברהם בן סנאס ת.נ.צ.ב.ה אברהם בן רחל ת.נ.צ.ב.ה משה בן זאב ת.נ.צ.ב.ה שי אביטן בן רחל ת.נ.צ.ב.ה יעקב חמו בן פרחת ת.נ.צ.ב.ה מירי צרויה בת עישה ת.נ.צ.ב.ה עליזה אסמלס בת פרחת ת.נ.צ.ב.ה מסי ציון בן מישא ת.נ.צ.ב.ה תורה בת טחפה לבית לביד ת.נ.צ.ב.ה הרב ישעיהו שניה בן ליהה ת.נ.צ.ב.ה רגנה בת גיוארה ת.נ.צ.ב.ה יחיאל בן רוחמה ת.נ.צ.ב.ה בן עמומה ת.נ.צ.ב.ה מרים בת ויקטוריה נבאי ת.נ.צ.ב.ה מישאל בן אהרון ת.נ.צ.ב.ה עליזה בת חנה (אנט). מסעודה בת אסתר, וורה בת תרצה, טאוזה בת מרים למשפחת מלאכי (חזיוה), יהודית בת מול	חנה בת עישה ת.נ.צ.ב.ה עובדיה בן סולטנה ת.נ.צ.ב.ה סרנו עובדיה בן סולטנה ת.נ.צ.ב.ה מסעוד דודן בן עישה ת.נ.צ.ב.ה יהודה שריקי בן יקות ת.נ.צ.ב.ה רבי שלמה נירון בן פרחת ת.נ.צ.ב.ה טוראן דודפור בת סולטנה ת.נ.צ.ב.ה אליהו וריתן בר זוהרה ת.נ.צ.ב.ה מסודי בת אסתר פרץ ת.נ.צ.ב.ה גרשון חודד בן פורטונה ת.נ.צ.ב.ה אליהו שמש בן מול ת.נ.צ.ב.ה יהודה בן עישה ת.נ.צ.ב.ה שמעון בן זוהרה ת.נ.צ.ב.ה אסתר אדרי בת סוליקה ת.נ.צ.ב.ה מנשה אדטו בן קלו ת.נ.צ.ב.ה חנה רבקה בת פנחס ת.נ.צ.ב.ה יוסף דודן בר סעדה ת.נ.צ.ב.ה דוד נבאי בן פרחת ת.נ.צ.ב.ה לוי בוסאני בן דוד ת.נ.צ.ב.ה מאיר בן סתריה ת.נ.צ.ב.ה עישה בת מסעודה ת.נ.צ.ב.ה עליזה בת חנה ת.נ.צ.ב.ה עמרם בן מסעודה ת.נ.צ.ב.ה סעיד סעדיה בן נארגאני ת.נ.צ.ב.ה קילס גילה בת בתיה ת.נ.צ.ב.ה אסתר בת רחל ת.נ.צ.ב.ה יוסי בן שושן בן רחל ת.נ.צ.ב.ה ניסים בן זאב ת.נ.צ.ב.ה פרדי בן דולי בריח ת.נ.צ.ב.ה	חנה רבקה בת פנחס ת.נ.צ.ב.ה מאיר בן זאב ת.נ.צ.ב.ה דוד נבאי בן פרחת ת.נ.צ.ב.ה רוני מחשב בן סביחה ת.נ.צ.ב.ה יעקב אילון בן שמחה ת.נ.צ.ב.ה דורון משה בן רחל ת.נ.צ.ב.ה פלורה בת אסתר ת.נ.צ.ב.ה פרלה בת לאה ת.נ.צ.ב.ה יצחק אשר בן מרים ת.נ.צ.ב.ה פרחת בת ציחלה ת.נ.צ.ב.ה זהבה בת נורית ת.נ.צ.ב.ה יצחק אשר בן מרים ת.נ.צ.ב.ה קיננה בת מול ת.נ.צ.ב.ה עליזה דרעי בת חנה ת.נ.צ.ב.ה זהבה בת נורית ת.נ.צ.ב.ה פרחת בת ציחלה ת.נ.צ.ב.ה יוסף בן ישע ת.נ.צ.ב.ה מסעודה בת אסתר ת.נ.צ.ב.ה חרייה בת רגינה ת.נ.צ.ב.ה עמוס בן רחל ת.נ.צ.ב.ה פרחת בת נעימה ת.נ.צ.ב.ה יצחק דרעי בן מרים ת.נ.צ.ב.ה יעקב חמו בן פרחת ת.נ.צ.ב.ה זבולון בן יצחק שפירא ת.נ.צ.ב.ה שמחה בת עישה ת.נ.צ.ב.ה גולייס בת נעימה ת.נ.צ.ב.ה רחל בת משה ת.נ.צ.ב.ה ציון אבו בן מסעודה ת.נ.צ.ב.ה יצחק אילון בן רחל ת.נ.צ.ב.ה

העלון מוקדש: לבריאותם שלמה והצלחתם ברוחניות ובנשמיות של: נתנאל, אשר אושר, והודיה בני שולמית. אדל חנה בת טל. ועדו בנות כרמלה. יחיאל בן חנה. שולמית בת מרים. אליעזר בן חנה. אסתר בת חנה. שלמה, שחר אשר, דוד שמעון, דניאל בני אסתר. בן דוד בן אלטון, אלינור, רינת, וסימה בנות מלכה. דוד בן פרחת. מלכה בת חרייה. משה בן חנה ובני משפחתו. אבי בן ציפורה. ולהצלחת זיוה בת בידה ובני משפחתו. דוד בן מול ובני משפחתו. פינחס בן דינה ובני משפחתו. רחמים בן עליזה. שולה שלי בת חנה. אשר אסף בן רות ורפאל רביד בן ונדי. משפחת יוסף ברוחניות ובנשמיות. סימון דניאלוב בן מיכאל ובני משפחתו טליה ורונה בנות אילנה. לרפואתם השלמה ובמהרה של: הגה"צ הרב אליעזר בירלנד בן עטיה. הגה"צ הרב יאשיהו יוסף פיינט בן זהרי. מאיר בן חנה. אסתר בת חנה. זיו בן פאני. יצחק זקן בן מרים. רפאל בן מלכה. ונתן יעקב בן ליהה. ויוסף ציפורה בת דבורה. מלכה בת חנה. לעריבה בת דורה. שאול עשהאל בן סרח. אליה בן רימנה טובה בת עליזה (ליאורה). מלכה בת חרייה ומרים בת אסתר. חנינה יוסף בן מסעודה. חנינה בן חנה. אברהם בן רחל. שמעון דוד בן מרים. עידן אברהם חי בן שושנה. רועי בן אתי. לוי בן אסתר. הפעוט מאור ניסים בן זהבית. ג'קלין לוי בת סעדה. נדרה בת נעימה. מימי שמחה בת אסתר. דוד בן רחל. דוד בן מול. שאול בן חנה. אהרון יוסף בן אליה. מאיר בן איילה. צחי בן רחל. מרשל בן אליוס. אדיה שלום. מרדכי בן רינה (סולטנה). מורים בן אסתר, ציפורה כהן בת פרחת. עומר בן ליאורה. מלכה בת וסינה. וכל חוליו עמד ישראל ליוויו הגון: רגנה בת אילנה. עידן בן רינה. הילה בת אליוס. עליזה. אמונו בן אסתר. אדיר שמעון בן ציפורה. רביד בן ונדי. למורו ולימורו בנות שמחה סימני. שירי וחן חנה בנות אירית. קרן בת אסתר. לורע של קיימא: לשריו בת איריס, בת חן בת שמחה. דוד בן מול ועדו בן מרינה. נוי בת גולדי, שמואל בן יפה. מילט בת יפה. שלום בן פיבי, לעיבת ריית בת מלכה ורפאל בן רינה. אסתר. דניאלה בת מלכה ורפאל בן אסתר. לחון בת נוה. ליהי בת דורית ועידו בן שאול ויוסף ציפורה.. לרפואת נתן ביתן בן מדלה, לדיניס גליה בת שמחה, נהוראי נתן בן עליזה מיכל.

הודעת מערכת: ניתן לצפות בעלון גם באינטרנט בכתובת: www.hesdey.co.il
הודעה: אחות יקרה! ידוע לך על יהודיה שנקלעה לקשר עם גוי? התקשרי 100-366-1800
 סודיות מובטחת * אין לקרוא את העלון בשעת התפילה - טעון נגייה.